Zrcadlo hrůzy
Knihovnička Perry Rhodan 160 Přeložil Jaroslav Kuťák

Je vždycky to jsou skutečně velké akce, které odstraní lidstvu z cesty další překážku. Někdy vznikají nebezpečí, která nelze takovým způsobem odstranit. Někdy je protivník tak velký a silný, že proti němu nelze vystoupit vlastní velikostí a silou. To jsou chvíle, kdy rozhoduje duch. Duch, nápaditost, nadšení, obětavost a mnoho dalších vlastností.
Vlastnosti, kterými se vyznačoval Joel Carso a jeho skupina sedmi mužů a dvou žen, když vyrazili na Zannmalon, aby odhalili jedno z největších tajemství, které lidstvo na své cestě k budoucnosti potkalo.
„Takže vy jste Joel Carso," řekla zrzavá dívka a zahleděla se na Joela přimhouřenýma očima,
Joel se cítil zahnán do úzkých. Přišel z bloku 16 nic zlého netuše, aby trochu posnídá!. Stála tam CAROL D.

Čekala na start, který byl stanoven na 12:15. Pro Joela to znamenalo, že měl ještě více než čtyři hodiny pro sebe. Takže se rozhodl, že se pořádně nasnídá.
Zatím se k snídani ještě nedostal. Sotva však za sebou zavřel dveře jídelny, už ho někdo volal. Doktor Spencer ho žádal, aby si s. ním promluvil v kollegu. Kolleg byl malou místností, kde důstojníci od plukovníka výše usedli po jídle, aby si tam odpočinuli.
Joel se okamžitě vydal na cestu. Jméno Spencer rnu kupodivu nejdříve vůbec nic neříkalo. Teprve když se před ním otevřel vstup do kollegu a spatřil zrzavou ženu u okna, sedící v pohodlném křesle, vzpomněl si, že jeho skupině chybí ještě jeden člen: doktorka Barbara Spencerová, bioložka.
„Ano, jsem to já," přiznal Joel. „Vy jste doktorka Spencerová, chybějící článek našeho mužstva. Jsem rád, že jste se mi stačila před startem představit."
„Přihlásila jsem se dobrovolně," vysvětlovala mu Barbara. „Na vás teď bude, abyste mě zasvětil."
Joel znal své předpisy. Z jistých důvodů se galaktická rozvědka snažila utajit akci, ve které hrála hlavní roli posádka lodi CAROL D. Mužstvo sestávalo z dobrovolníků, ale kromě Joela zatím nikdo pořádně nevěděl, o co půjde. A Joel měl úkol zasvětit své spolupracovníky teprve tehdy, až jejich loď opustí Zemi.
„Ne, zatím vám nic neřeknu," odpověděl Joel pevně. „Kromě toho jste přece věděla, do čeho jdete. Informace ode mne dostanete ve chvíli, kdy loď odstartuje."
Barbara se pořád ještě usmívala.
„Vlastně jsem si něco takového myslela, ale proč to nezkusit? Bude na palubě alespoň příjemná společnost?" „S tím bych si na vašem místě nelámal hlavu. Když už jste se zavázala, budete s těmi lidmi muset vycházet, ať už se vám budou líbit nebo ne."
„Aha," usmála se Barbara. „Takže žádná zábava?"
Joel se podíval na hodinky.

„Poslouchejte, slečno...," začal netrpělivě.
‚paní Spencerová," skočila mu do řeči, „ale s tím si nemusíte lámat hlavu. Naše manželství bylo šťastné, jenomže bohužel příliš krátké. Můj manžel zemřel na následky nehody."
Joel se nenechal zaskočit. Nepřívětivěji než měl ve skutečnosti v úmyslu pokračoval: „Dobrá, paní Spencerová! Nemám čas. Odeberte se na palubu, všechno ostatní přijde samo. Mimochodem - řekl bych. že pro vás bude zajímavější starat se o to, jestli se po těch několika měsících akce vůbec vrátíme zpátky s hlavou na ramenou, než abyste se ujišťovala o zábavnosti posádky."
Doktorku Spencerovou viděl znovu teprve ve chvíli, když už CAROL D. odstartovala. Svolal příslušníky své posádky do malé jídelny, protože skutečně každý chtěl vědět, co je čeká. Přišli všichni.
Vlevo seděl Harney Creeser, obří muž, který připomínal profesionálního sportovce. Ve skutečnosti to byl jeden z nejlepších geologů. Creeser už vykonával praxí na nejrůznějších planetách. Vypadalo to, že lepšího geologa pro tento úkol ani nemohli získat.
Nalevo od něj seděl Karl Halbein. Byl to malý, nenápadný mužík. Ale galaktická rozvědka musela vědět, proč ho posílá na Zannmalon, pomyslel si Joel. A my už zjistíme, k čemu je dobrý. Znal Halbeinovo povolání: byl to psycho-technik. Jenže to bylo také všechno, co o něm věděl.
Vedle Karla Halbeina se v křesle uvelebila doktorka Spencerová. Joela si příliš nevšímala a jemu samotnému to nijak nevadilo.
Pak přišel Nino Lamarre. Strhlý, středně vysoký tmavovlasý muž byl biolog. Joel ho znal teprve jediný den.
O kus dál se zvedl Itter Laurensens. Itterův věk byl ne-odhadnutelný. Byl dva metry vysoký. Jenže čím byl vyšší, o to byl zase hubenější. Itter byl doslova kostnatý. Jeho oborem se stala biofyzika - působil jako profesor institutu v Auguste.
Nalevo od litera seděli Eric a Fran Jorgensovi, To byla dvojčata, a oba se vrhli na studium chemie, aby v této oblasti dospěli k úžasným úspěchům. Byli vysocí a svalnatí. Oba měli stejně nezkrotné blonďaté vlasy, sevřené rty a zvláštní zvyk: kdykoli mluvili, přiložili si pravou ruku ke tváři. Oba měli stejný hlas a stejnou intonaci.
K posádce dále patřila Jaycie Ridellová, žena, která pro Joela znamenala od první chvíle hádanku. Byla plachá a zdrženlivá: Nikdo by jí nehádal více než dvacet let, přestože jí už bylo téměř třicet. Když ji Joel spatřil poprvé, říkal si v duchu, že se snad nemůže hodit k ničemu jinému než k hlídání malých dětí. Její doklady však prokazovaly, že se jedná o vynikající fyzičku, a kromě toho měla řadu doporučení od galaktické rozvědky, která se vyznačovala spoustou superlativů.
Ne že by Jaycie nebyla pohledná. Byla hezká a docela určitě znamenala pro Barbaru Spencerovou v tomto ohledu konkurenci. Ovsem její uzavřenost způsobovala, že si jí ostatní příliš nevšímali. Joel netušil, co mohlo dívku jako Jaycie přivést k tomu, aby se zúčastnila takovéto akce.

Půlkruh spolupracovníků uzavíral Joey Peters. Bylo mu třiapadesát, ale vypadal o deset let starší. Zdravotně však byl naprosto v pořádku. Uvnitř skupiny neměl žádný přesný úkol. V podstatě měl působit jako nějaké děvče pro všechno - a pro nic. Galaktická rozvědka ho do skupiny zařadila v podstatě jako rezervu. Joey pravděpodobně dobře věděl, co všechno je na Zannmalonu čeká, ale nelámal si tím hlavu. Byl malý, Šedovlasý a dobře živený.
A ještě jsem tady já, pomyslel si Joel. Joel Carso, v porovnání s těmito velikány vědy v podstatě nikdo, muž bez akademického titulu, stejně jako Joey. Jenže Joey nenese žádnou zodpovědnost. Já mám tuhle skupinu vést.
Harney Creeser si odkašlal a opřel se o loket.
„Dobrý den, pane Carso! Jak se mi zdá, už jsme všichni."
„To vidím," ozval se Pitter Laurensen. „A máme právo..."
Joel ho přerušil gestem ruky.
„Vsak se všechno včas dozvíte," zabručel. „A možná se vám to ani nebude dvakrát líbit. Nacházíte se na speciálním křižníku galaktické rozvědky, tedy na bojové lodi. Podepsali jste smlouvu a podléháte mým rozkazům. Doufám, že to včas pochopíte a že si do budoucna ušetříte všechny nepříjemné poznámky. Až budu mít co říct, řeknu to v okamžiku, který budu považovat za správný."
Všichni zmlkli. Dívali se na něj, jako by právě vyrostl ze země. Jenom Joey se pobaveně zachichotala,
„Naším cílem je planeta Zannmalon," pokračoval Joel po krátké pauze. „Je to planeta soustavy Ex-Zannma. Možná, že jste slyšeli o událostech, které se tani odehrály před Čtyř-
mi měsíci. Možná jste neslyšeli nic. Tenkrát nikdo netušil, oč se vlastně jedná. Neexistovalo žádné utajení. Každopádně naše návštěva na Zannmalonu platí záhadě, na jejímž řešení závisí, nebo v budoucnu může záviset, další existence či zánik naší. kultury."
„Kovobylky!" řekl Nino Lamarre.
Joel přikývl.
„Zcela správně. Před čtyřmi měsíci byla planeta Zannma-Ion napadena kovobylkami. Rozšiřovaly se neuvěřitelně rychle, proto lze celkem oprávněně předpokládat, že už zaplavily celou planetu."
Kdosi zasténal. Joel neviděl, kdo to byl.
„Jenže nás zájem neplatí jenom kovobylkám," vysvětloval dál Joel. „Spíše bychom se měli zajímat o produkt, který vylučují, o jejich odpad, o podivnou hmotu, která dostala jméno molkex. To znamená, že o této hmotě vlastně vůbec nic nevíme. Naším úkolem je přivézt domů vzorky molkexu, aby se jimi mohli zaobírat analytici."
„No a?" zvolal Harney Creeser. „Copak je na tom tak těžkého? Proč je kolem toho tolik tajností a proč tolik odborníků?"
Joel na otázku nereagoval.
„Před čtyřmi měsíci," pokračoval ve vysvětlování, „se Kovobylky objevily poprvé. Zprvu vypadaly zcela nenápadně, ale člověk s nimi nesměl přijít do kontaktu.

Kovobylky se neuvěřitelně rychle dělí jako buňky. Útočili jsme proti nim, ale jsou prakticky nezničitelné. Kdekoliv jsme se s nimi setkali, dlouho jsme jim neodolali a museli jsme uprchnout. Nezbylo nám ani dost času na přesnější pozorování.
Víme, že každá kovobylka se při dělení zbavuje podivné průhledné substance. Tato substance má ještě fenomenálnější vlastnosti než tělesná hmota kovobylek. Například absorbuje energii a přitom tvrdne. Zdá se, že substance molkex hraje v Životním cyklu kovobylek mnohem důležitější roli, že musí být něčím víc než jen vylučovaným sekretem. Pozemští analytici věří, že nám na tuto otázku dokáží odpovědět, pokud jim přivezeme dostatek materiálu.
CAROL D. nepřislané přímo na Zannmalonu. Posádka zůstane na palubě a bude se držet na oběžné dráze kolem planety. Nás deset přistane se speciálním Člunem. Nejdříve si prohlédneme situaci a pak se rozhodneme, co udělat dál. Slibují vám, že budeme postupovat s maximální opatrností.
Do soustavy přiletíme přibližně za Čtyři hodiny. Do té doby, přátelé... Ano, doktore Creesere?"
„Mám pořád stejnou otázku," řekl Creeser a přitom vstal. „Naším jediným úkolem tedy bude přivézt na Zemi dostatečné vzorky té hmoty?"
„Ne jenom to. Musíme také zjistit, co se na planetě Zannmalon během uplynulých čtyř měsíců vlastně odehrálo."
„To je úkol, který se dá vyřídit během několika dní. Pořád ještě nechápu, proč se všichni chovali, jako by nás čekalo životu nebezpečné dobrodružství."
Joel se jenom usmál.
„Jaké Šance byste dával muži, který se beze zbraní vznáší ve vesmírném prostoru a má zaútočit na těžce ozbrojenou bojovou loď?"
Creeser na něj překvapeně pohlédl.
„To je... dětinská otázka," vykoktal- „Žádnou šanci, pochopitelně."
Joel spokojeně přikývl.
„Má jenom mizivou šanci. Mohl by proniknout některým ze vstupů a zdemolovat velín. Nebo...," zvedl hlavu a pronikavě pohlédl na Creesera, „... nebo by mohl zničit nějaké důležité vedení pod feritovými deskami."
Creeser se ušklíbl. „To je přece směšné..."
„Tohle jsou naše problémy, Creesere," pokračoval Joel. „Až přistaneme na Zannmalonu, nebudeme na tom o nic lépe než člověk, který beze zbraní zaútočí holýma rukama proti bojové lodi."
Creeser byl jeho otevřeností zaskočen.
„Mějte ještě pár hodin strpení," doporučil mu Joel. „Potom už uvidíte sám.."
„Poppo, ty lidi mi jdou na nervy!"
„Ano, pane!" odpověděl poručík Poppa, aniž by spustil oči z monitoru.
„Buď zticha!" okřikl ho Joel Carso. „Kdybych mohl, pověsil bych ti tenhle úkol na krk a zůstal bych tady ve velínu, zatímco ty by ses musel plazit po planetě tam dole."
„Nemám nic proti tomu, pane," odpověděl Gino Poppa. „Stačí abych se podíval na Jaycii, a hned bych se do toho pustil."

„To je mi ale překvapení!" zasmál se Joel. „Naše krásná Barbara ne?"
Poppa vážně zavrtěl hlavou.
„Ne, ani na vteřinu. Ta za nic nestojí. Při prvním nebezpečí začne ječet a uteče."
„Možná se pleteš. Každopádně se postarej, Poppo, abys byl někde na blízku. Prvního, kdo to nezvládne, musíme zavřít. To bude pro ostatní poučením. A teď mi sežeň kávu, já zatím převezmu řízení."
Poppa se podíval na hodinky.
„Za Šest minut budeme venku," vysvětlil.
Za chvíli se vrátil se dvěma hrnky kávy. Joel si vzal svůj. Napil se a v té chvíli se loď vynořila z lineárního prostoru do normálního vesmíru.
Na monitorech se objevil obraz planety Zannmalon. Planeta vypadala, jako by ji někdo potáhl skleněnou vrstvou. Krusta pokrývala úplné všechno - od hladiny moří až po nejvyšší vrcholky hor.
Skleněná vrstva!
Joel najednou pochopil. To nebyla žádné skleněná vrstva, muselo jít o molkexový plášť, plášť z průhledné hmoty, kterou vylučovaly kovobylky při dělení. Plášť zahaloval celou planetu. Pod ním nemohl existovat život.
Kovobylky za sebou zanechaly poušť.
Joel se odvrátil. Stranou stál Gino Poppa a držel si ruce na tvářích.
„Pane jo," hlesl. „Sežraly celý svět..."
O hodinu později začala pro Carsoovu skupinu práce. CA-ROL D. obletěla Zannmalon ve výšce tří set kilometrů. To byla dostatečná vzdálenost pro citlivé měřicí přístroje.
Joel pozorně sledoval, jak jeho lidé, zareagují na vzhled planety. Nekomentoval to, když vstupovali do velínu, přenechával je jejich vlastnímu šoku.
Karl Halbein si už našel práci. Pozoroval stopy elektronů na monitorech.
„Něco tam je," konstatoval suše."
„Jste si jist," zeptal se Pitter Laurensens, „že 'se nejedná jenom o nějakou poruchu?"
„Sám nejlépe víte, profesore, jak funguje encefalograf." Karl zavrtěl hlavou. „Ne, to nemůže být porucha. Jedná se o vyzařování organické hmoty, nevědomých myšlenek, pokud to tak můžu vyjádřit."
„Kovobylky?" zeptal se Nino Lamarre.
„Možná."
Joel měl na jazyku otázku. Počkal, dokud si nebyl jist, že už nikdo z vědců nic neřekne, a pak se ozval.
„Domníváte se, že by tyto impulzy mohly vycházet z molkexové hmoty, Karle?"
Harney a Nino se rozesmáli.
Barbara Spencerová se ušklíbla.
Pitter Laurensen káravě a nechápavě zavrtěl hlavou.
Joel si připadal jako Školák, který se zeptal učitele, jestli v lese skutečně žijí čarodějnice.

Karl váhal s odpovědí a počkal si, až se okolí uklidní. Potom velice důrazně odpověděl: „Ano, Joeli! Jsem pevné přesvědčen, že záření přichází právě odtud.
A
Krátce nato byl speciální člun připraven ke startu.
O otázce, kterou položil Joel a na niž mu Karl Halbein odpověděl kladně, se potom několik minut diskutovalo. Karl jako odborník vysvětloval, že záření, které zachycovali, nemůže vycházet z mnoha bytostí, nýbrž pravděpodobně jen z jediného tvora. Potom se opravil a místo výrazu „tvor" použil spojení „zdroj záření".
Člun měl na palubě všechny přístroje, které skupina ke splnění svého úkolu potřebovala. Protože se vědělo, Že kovobylky disponují mimořádně citlivou schopností zaměřit energii, byly všechny hybridní nástroje pokud možno vyloučeny. Pod pojmem „hybridní nástroj" se rozumělo všechno, co jakkoli vyzařovalo energii.
Joel nechtěl riskovat, aby byly kovobylky na jižním pólu Zannmalonu okamžitě varovány, jakmile on a jeho skupina přistanou na severním pólu. Také z tohoto důvodu disponovala skupina jenom jedinou vysílačkou.
Jediným velkým zdrojem nebezpečí byl přirozeně samotný člun. Jeho generátory byly natolik silné, že by na sebe dokázaly kovobylky upozornit do vzdálenosti milionu kilometrů. Joel se proto rozhodl, že přistanou pokud možno co nejrychleji a že hned po přistání člun evakuuje. .. Posádka člunu se v tísnivém tichu připravovala na start. Dokonce i věčný vtipálek Peters mlčel. Joel zkontroloval východy a pak zapnul spojení s velínem CAROLY D.
,7Jsme připraveni, Poppo," řekl klidně. „Hlídej nás. Měj oči pořád otevřené."
„Ano, veliteli," odpověděl poručík. „AŽ se dnes v noci podíváš na oblohu, uvidíš nad hlavou velkou hvězdu. To budeme my."
„Díky, Poppo! Připravme se ke startu."
„Vnitřní brána se otevírá. Start!"
Člun klouzal k východu z hangáru. Z prostoru se odsával vzduch. Pak se otevřela i vnější brána. Joel zmáčkl beze slova startovní tlačítko. Člun vyplul z lodi. Jenom rychlost, kterou se proti němu řítil povrch planety naznačovala, jak hbitě člun letí.
.Teď už mohli sledovat a prohlížet si povrch planety vlastníma očima. Nebylo o tom pochyb. Zannmalon byl skutečně mrtev.
O pár minut později se na horizontu objevil řetězec pohoří. Joel s člunem rychle klesal. Nikoli bezdůvodně si k přistání vybral právě tuto část planety. Kopce na obzoru musely představovat zbytky pohoří, v jehož jeskyních objevili muži z paluby EXPLORERU 3218 zbytky červouna. Tyto hory byly původně dvoutisícové. Kopce které viděli vsak nemohly dosahovat výše než sto metrů nad úroveň moře. Jejich svahy byly mírné a vrcholy zakulacené, jako by tu stály už stamiliony let a byly postupně utvářeny prostřednictvím povětrnostních vlivů.
Jenže před čtyřmi měsíci se jednalo o skalní velikány!
V třpytivé vrstvě molkexové hmoty jako by nikde neexistovala ani prasklinka. Povrch planety byl hladký a průhledný. Joel pomýšlel na vstup do jeskyně, ve které

byla nalezena zdechlina červouna. S ohledem na jejich průzkum mohla jeskyně sehrát důležitou roli. Pokud však molkexová vrstva vstup do jeskyně uzavírala, potom je čekala nekonečná řada potíží.
Najednou objevili řeku. Klikatila se směrem k jihu. Na úpatí řetězu kopců tvořila zátočinu, která připomínala téměř kruh. Vytvořila tak kruhovitý poloostrov, který byl s pevninou propojen jenom několika stovkami metrů.
Tohle muselo být místo, kde tenkrát přistál EXPLORER-3218! Joel změnil kurz a namířil si to ke stejnému místu.
O několik minut později přistál. Automatické přístroje mezitím dokončily analýzu vzduchu. Proti tomu, co objevila loď EXPLORER, tu byly jenom drobné odchylky. Kovobylky očividně soustředily svou ničivou činnost jenom na pevnou hmotu. Atmosféra byla dýchatelná.
Člun přistál. O dva nebo tři kilometry dále k severu se zvedaly první kopce. Joel svému mužstvu připomněl, aby si při vystupování pospíšilo. Pak krátce ohlásil Ginu Poppovi, že přistáli. Potom popadl jednu z deseti nádob, kterou měl nést sám, připevnil si jí ke skafandru a opustil člun.
Váhavě vyšel ven z výstupu a dotkl se lesklé hmoty molkexu. Vrstva byla tvrdá. Joel se sklonil a přejel přes ni rukou v rukavici. Bylo to podobné, jako kdyby se dotkl skla. Vytáhl z kapsy nůž a pokusil se do materiálu něco vyrýt. Ozval se ošklivý zvuk, ale na molkexu nezůstala sebemenší stopa. Joel nic jiného ani nečekal. Zavřel nůž a schoval jej zpátky do kapsy.
Zřetelně viděl, že molkexový potah je silný jenom několik málo milimetrů. To odporovalo zprávám EXPLORERU-3218, které vypovídaly o metr vysoké, elastické vrstvě. Od té doby se tu musely udát podstatné změny. Joel se zahleděl skrz skelnatou vrstvu a najednou mu bylo líto všeho živého, co tato vrstva zadusila.
Uslyšel kroky a napřímil se. Skupina byla připravena. Všichni členové speciální jednotky byli vybaveni malým nosným zařízením, které měli přivázáno na zádech a jež připomínalo maličký vrtulníček.
„Cítí to někdo?" zeptala se Jaycie a rozhlédla se nedůvěřivě kolem sebe.
„Cítí někdo co?" zeptal se Joel.
„Ten podivný zápach," odpověděla dívka, aniž by na něj pohlédla.
Joel nasál vzduch. Věděl, že každá planeta má svou vlastní vůni či pach. Proto se tomu příliš nevěnoval. Ovšem nyní, když ho na to Jaycie upozornila, uvědomil si zvláštní zápach hniloby. Něco podobného bylo vždycky cítit v zatuchlých sklepeních. Qdporný pach, jakoby z exkrementů.
„Ano, cítím to," ozvala se Barbara. „Jako ve slumech, ve sklepeních nebo na půdách."
Usmála se, ale nikdo kromě ní nepovažoval jejich situaci za veselou.
„To může být jenom molkex," zavrčel jeden z Jorgensů. „Cítíme molekuly molkexu."
Jaycie souhlasně přikývla a pak náhle zvedla hlavu.
„Chtěla jsem ještě něco říct. Zannmalon nejspíš nebude nejzdravější končina, pokud jde o atomové záření."

Joel byl překvapen.
„Co to znamená?"
Jaycie zvedla pravou ruku a zahleděla se na náramkové přístroje.
„Stovka milirentgenů za hodinu," odečítala. Joelem to trhlo, ale Jaycie na sobě nedávala nic znát. Pokračovala: „To znamená, že se z nás nejpozději za tři sta hodin stanou klinické případy."
Harney Creeser se pousmál, aby ostatním naznačil, jak málo váhy této situaci přikládá. Jenomže všichni, včetně Joela, zbledli strachem.
„Musíme si zkrátka pospíšit," rozhodl. „Třeba tu jsou nějaké vymezené oblasti s vyšším zářením. Možná, že na tom mezi kopci budeme lépe."
Neřekli, proč si to myslí. Ale tvářil se, jako by věděl, o čem mluví. Někdy záleželo jenom na slovech. Nemusela v sobě mít žádné oprávnění.
Joel sám sebe nijak neklamal. Přes třpytivý lesk molkexu viděl temnotu děsu, kterou mrtvá planeta vyzařovala.
Ulekl se, když zvedl malou startovní páčku. Vypadalo to, jako by ho neznámá síla pozvedla z povrchu. Pocítil slabý šok -jako kdyby na něj chtělo zaútočit něco neviditelného, cizího.
Poslušné ho následovali. Nechali patu poloostrova za sebou a ve výšce asi padesáti metrů pluli ke kopcům. Vzduch nad planetou se téměř nehýbal. Mohli zůstat pří sobě.
Barbara Spencerová vypadala í ve vzduchu velice přitažlivě, jak si Joel proti své vůli musel přiznat. Kromě toho vypadala velice sebevědomě. Bude nám dělat problémy, pomyslel si odevzdaně. Galaktická rozvědka by snad do takových akcí neměla pouštět ženy...
Podíval se na Pittera Laurensense. Pitter se pohyboval, jako by měl v zádech pravítko. Bylo na něm vidět, jak se snaží zachovat si vlastní důstojnost.
Karl Halbein visel pod svou vrtulí, jako by ho právě vytáhla z vody ruka nějakého obra. Hotová hromádka neštěstí. Joel z jeho tváře odečítal, jak upřímně si přeje, aby byl v téhle chvíli někde jinde. Ani Ninu Lamarremu se kupodivu nedařilo lépe. Ostatní se chovali poměrně statečně.
Joel si vsak ještě ani nestačil prohlédnout všechny, když se to stalo...
Dospěli k úpatí kopcovité krajiny a klouzali dolů k měkké proláklině mezi dvěma kopci. Joel náhle spatřil malou skupinku kovobylek, které se sunuly po svahu jednoho z kopců.
Kovobylky neměly nijak zvlášť naspěch. Neskákaly, jak u nich bylo obvyklé, nýbrž pomalu se plazily. Joel mě! dojem, že jsou vyčerpané. Ale neměl čas je studovat pečlivěji. Pitter Laurensens si jich už také všiml a triumfálně vykřikl: „Támhle jsou první kovobylky! Rychle, jdeme si pro ně!"
V následující vteřině snížil rychlost otáčení vrtulí a klesal. Joel díky jeho hlouposti na okamžik strnul. Hned nato však začal křičet: „Okamžitě se vraťte, vy blázne! Pittere! Okamžitě zpátky!"
Pitter ho neslyšel. Se vším svým vědeckým nadšením si to namířil ke kovobylkám. Mával rukama a nohama a čekal, kdy přistane. Pravou rukou sahal po rukojeti

termopaprskometu a pak jej vytasil. Nebyl v té chvíli ani dvacet metrů od kovobylek.
Jejich skupina se zvědavě zastavila.
„Všichni zůstaňte na místech!" zvolal Joel. „Budeme se tu nad ním vznášet!"
Nikdo mu neodpovídal. Joel se uvolnil z tlačenice. Snesl se jenom pár metrů stranou, aby lépe viděl Pittera.
Pitter mezitím zahájil palbu. Věděl, že kovobylky lze pozabíjet pouze tím, že člověk stáhne šířku zbraňového paprsku na minimum a soustředí tak co největší energii na co nejmenší prostor. Paprsek zasyčel ke skupince kovobylek a zůstal bez účinku.
Zvířata se napřimovala. Byla varována, a pokud Pitter během několika vteřin nedostane rozum, bude ztracen.
Přistál. Měkce dopadl. Přesto však na molkexové vrstvě uklouzl a spadl na zem. To znamenalo jeho záchranu, protože sklouzl od kovobylek. Jedna kovobylka vepředu otevřela tlamu a vystříkla ostrý kyselinový paprsek přesně tam, kam Pitter přistál. Žlutozelená tekutina dopadla na molkexovou vrstvu, aniž by způsobila zkázu.
Kdosi do Joela strčil. Prudce se rozhlédl. Karl Halbein se vznášel vedle něj.
„Nemůžete ho nechat takhle zdechnout!" křičel. „Naprosto ztratil soudnost."
„No právě!" volal Joel. „Lepší jeden než dva."
Karl zavrtěl hlavou.
„Tohle tedy ne," bránil se energicky. „Půjdu a pokusím se mu pomoct."
„Zůstanete tady!" rozkázal Joel.
Ovšem než tomu stačil zabránit. Karl sáhl po opasku a zpomalil běh svého vrtulníkového nosiče. Jako kámen padal dolů a elegantně přistál.
Joel na něj křičel, ale Karl ho neposlouchal.
Joel se vztekal. Nikdo si ho nevšímal, všichni se dívali dolů na Karla s Pitterem.
Joelův hromový hlas je však přinutil, aby zpozorněli.
„Zůstanete všichni, kde jste!" křičel Joel. „Nikdo nebude jednat bez mých instrukcí. A kdo by se o to ještě jednou pokusil, toho rovnou zastřelím!"
Svíral v ruce paprskomet a nikoho nenechával na pochybách o vážnosti svých úmyslů.
Pitter měl zatím víc štěstí než rozumu. Fialoví červíci, kovobylky, otevíraly jedna po druhé tlamy a prskaly kolem sebe kyselinu. Pitter si už pravděpodobně všiml, že jeho soukromá akce je mnohem nebezpečnější, než si zprvu myslel. Snažil se najít nějaký úkryt. Pořád ještě střílel, ale nebylo mu to nic platné.
Karl stál těsně za ním. Svou zbraň měl pořád ještě v pouzdře. Bylo jasné, že chce Pittera vyzvednout a vznést se s ním do výšky. Mával rukama a křičel tak hlasitě, že Joelova skupina slyšela jeho slova. Jenomže Pitter pořád ještě jednal pod vlivem vědecké vášně. Nikoho neposlouchal.
Joel potlačil přání zavřít oči, když viděl, jak se první kovobylky ohýbají a připravují se ke skoku.
Karl mezitím dorazil k Pitterovi. Musel dokonce uhýbat před Pitterovými střelami, aby se k němu vůbec dostal. Pak ho chytil za opasek a udeřil plochou dlaní do

spínače. Pitter okamžitě vzlétl do výšky. Jeho následující salva roj kovobylek minula.
V té chvíli vyskočily i kovobylky. Přistály měkce v místě, kde Pitter ještě před okamžikem stál. Jejich kyselinové prskání se minulo účinkem. Dvě se však obrátily k novému protivníkovi. Jedna přistála Karlovi na ramenou, druhá mu skočila na nohu.
Karl na to nebyl připraven. Jenom na okamžik zaváhal, když chtěl zapnout svůj vrtulníkový nosič. Kovobylky otevíraly široké tlamy. V narudlém světle slunce Joel viděl tenké paprsky smrtící kyseliny, které zasahovaly Karlův skafandr a rozprskávaly se do tisíců kapek.
Karl vykřikl. Udeřil do tlačítka a vrtule se roztočila. Karl se zvedl do výšky, ale zatímco stoupal, kyselina ho začínala rozežírat. Kovobylka, která mu seděla na rameni, sklouzla a padala dolů. Ještě předtím však stačila vyprsknout další dávku kyseliny a zasáhla Karla do prsou.
Dílo zkázy proběhlo neuvěřitelně rychle. Během jediné vteřiny se Karlův skafandr rozpadl. Karl křičel. Vrtule ho sice tahala vzhůru, ale kyselina zaútočila už i na jeho tělo.
Živá hmota jí podléhala ještě rychleji, než mrtvá látka skafandru.
Proběhlo to jako krátký děsivý sen. Z Karla najednou nic neviděli. Jenom dole zůstala hromádka jakési nedefinovatelné kase.
Pitter zastavil vedle Joela.
„Já...," vykoktal, „všechno jsem viděl. Já..., nevím co říct... Je mi to moc líto... Já nevěděl..." - Joel na něj pohlédl.
„Držte hubu, pitomče!"
Potom se otočil k ostatním: „Pokračujeme! A od této chvíle zůstaneme pohromadě!"
Sám zaujal místo v čele skupiny. Neměl chuť mluvit. Věděl, že od něj čekají nějaké vysvětlení, ale rozhodl se, že jim je podá až později. Pochopitelně, že by v této chvíli ještě nic nechápali. Něco takového nemohl pochopit nikdo, snad kromě Pittera Laurensena.
A
O několik minut později už byli uprostřed kopcovité krajiny. Joey Peters, který jejich let sledoval pomocí svých přístrojů, zatím ještě nekonstatoval žádné podezřelé záležitosti v blízkosti opuštěného vesmírného člunu.
V těchto končinách nemohlo existovat příliš mnoho kovobylek. Joel přemýšlel. I kovobylky podle všeho patrně potřebovaly nějakou výživu. Mohly sice požírat holé skály, ale tady se už na žádné nedostaly. Skály se schovaly pod molkexovou hmotou. Zároveň si uvědomoval, jak velmi unavená mu ta skupina kovobylek připadala. Že by kovobylky na Zanninalonu vymíraly?
O životním cyklu kovobylek toho by!o známo velice málo. Existovaly pouze hypotézy, které tvrdily, že kovobylky během své existence metamorfují. Možná, že přistáli na Zannmalonu právě ve chvíli, kdy už tyto kovobylky vstoupily do rozhodujícího okamžiku další existence svého života.

Zatím se však nedalo nic nového pozorovat. Molkexová hmota totiž byla sekretem kovobylek, nikoli výsledkem jejich metamorfózy.
Joel se rozhlížel. Snažil se porovnávat současnou kopcovitou krajinu se zprávami mužstva z paluby EXPLORERU. Výsledek, kterého přitom docílil, byl prakticky nulový. Byl si jist, že podezřelá jeskyně musí ležet někde nablízku. Jenomže by ji nedokázal najít podle charakteristik, které dostal k dispozici.
Nakonec se rozhodl přistát nazdařbůh. Dosedli na plošině mezi čtyřmi kopci.
„Na nějaký čas se tady usadíme," vysvětloval ostatním.
Nikdo mu neodpovídal. Joel se odvrátil a sklouzl o něco níže. Pak postavili stany.
„Musíme s vámi mluvit, Carso!" ozval se Harnevi. Netvářil se nijak vesele. Jeho hlas zněl sebejistě a zlostně.
Joel se opíral zády o svůj stan. Lhostejně přikývl a odpověděl: „To se mi hodí, Harneyi. Taky bych vám rád něco řekl."
Harney se však nedal vyvést z rovnováhy.
„Je pravda," pokračoval, „že jsme něco jako vojenská organizace. Vy jste náš velitel. Za normálních okolností by každý vzdor znamenal vzpouru a musel by být potrestán před válečným soudem."
„Ano," řekl Joel. „Jenže tohle jsou normální okolnosti, o kterých hovoříte, Harneyi."
„Ne, to tedy nejsou! Vaše chování při té události na planině bylo nezodpovědné - dalo by se téměř říct zločinecké. Kdybyste jednal jinak, Karl by byl dosud naživu. Jako velitel jste hrubě porušil své povinnosti a musíte za to nést následky."
„A sice?"
„Přestanete velet a předáte velení někomu jinému."
„Vám?"
Harney polkl.
„O tom se bude hlasovat!"
„Aha... Potom mi ale řekněte, co byste na mém místě dělal vy sám?"
„Dostal bych z toho Karla ven," vysvětloval Harney. „Co jste si myslel?" •
Joel se sarkasticky rozesmál.
„A jak? Holýma rukama? Pitter na kovobylky tři nebo čtyři minuty střílel, aniž by jednu jedinou zranil. Choval se jako nezodpovědný školáček. A Karl to samé. Dokonce ani nepoužil zbraň...
Představte si, že bych vás všechny poštval dolů proti kovobylkám! Karla ani Pittera jsem dolů přece neposílal. Udělali to ze své vlastní vůle. Vzdorovali mi. A to je taky jediné vysvětlení, které jste ode mne slyšel, Harneyi. V budoucnu se už o mých rozhodnutích nebude nikdy diskutovat, je to jasné?"
Harney se krátce rozhlédl, jako by chtěl někoho požádat o pomoc. Potom se ale sebral. Jeho další útok přišel tentokrát z jiné strany.
„Tím to neodčiníte, Carso!" řekl. „Dlužíte nám omluvu, to v každém případě. A představte si, že by tam dole byly místo Karla a Pittera naše ženy! To byste nás za nimi taky neposlal na pomoc?"
„Pokud by se chovaly tak hloupě jako Pitter s Karlem... Samozřejmé, že ne."

Barbara se pohnula. Přistoupila k Harneyovi, rozhlédla se a prohlásila: „Tady jste to slyšeli! Ten člověk se chová přímo barbarsky!"
Joel najednou pochopil. V tomto případě nešlo ani o Karla ani o Pittera. Nešlo jim ani o to, kdo povede tuto expedici. Byl to docela obyčejný souboj mezi dvěma muži. Mezi Harneyem a Joelem o Barbaru. Harney chtěl Barbaře dokázat, jaký je Joel zbabělý špinavec.
Joel se rozzlobil. Dostal se do křížku kvůli ženě, aniž by o to stál. Barbara mu byla lhostejná. Harneyova obvinění však na sobě nesměl nechat.
„Takže...?" zeptal se Harney.
„Takže co?"
„Odstoupíte?"
„Zatím mluvíte jenom vy. Co na to ostatní?"
Joel věděl, že zbytečně ztrácejí čas a Že riskuje, ale muselo to tak být.
Harney se otočil.
„Slyšeli Jste Carsoovu otázku. Chce vědět, kolik z nás si přeje, aby odstoupil. Kdo je pro, ať zvedne pravici."
Joel předstoupil před něj a zvolal: „A zároveň si taky lámejte hlavu s tím, co přijde potom. Harney by převzal vedení expedice, to je vám snad všem jasné. Ovšem uvědomte si, že mu nejde ani o úspěch, ani o naše bezpečí. Chce prostě jenom udělat dojem. Tady na tuhle ženu!"
Ukázal na Barbaru Spencerovou. Použil sice primitivní demagogický trik, ale v podobné hloupé situaci mohl být více než vhodný.
Harney zlostně vykřikl.
„To je pomluva!"
Joel ho zasáhl na citlivém místě. Harney ztratil sebekontrolu. Sevřel ruce do pěstí a vrhl se na Joela. Ten mu uhnul a vytasil paprskomet.
„Nejdříve to hlasování, Harneyi!" požadoval klidným hlasem. „Pak se můžete bavit dál."
Harney se zastavil. Ruce mu bezvládně klesly. Nato se otočil a chraplavě řekl: „Prosím o hlasování."
Pro návrh hlasovali Barbara, Nino a Pitter. Pochopitelně také Harney Creeser. Joey Petters a Jaycie Ridellová se ostentativně drželi stranou a ruce nechali v kapsách. Zůstali tedy jenom Eric a Fran Jorgensovi. Ti sice neopustili svá místa, ale nezvedli ani ruce. Polohlasně mluvili řečí. které nikdo nerozuměl. Harney se k nim otočil a káral je, že by se neměli domlouvat. Že by měl každý vyjádřit svůj vlastní názor.
„Do toho vám nic není!" zvolal Fran. „Buďte zticha, žvanile!"
Harneyem to trhlo. Takovou reakci nečekal.
Potom se hlasovalo znovu a Harney'musel ohlásit: „Výsledek je nerozhodný, čtyři proti čtyřem. Takže každý bude muset vysvětlit své důvody a..."
„Momentík, pane prezidente!" přerušil ho Joel. „Je nás devět. Jak by mohlo hlasování dopadnout nerozhodně?"
Harneye to zaskočilo. S takovou námitkou ani v nejmenším nepočítal.
„Raději bývám skromný," pokračoval Joel, „ale v zájmu

expedice - a protože mi támhleta skupinka připadá mnohem sympatičtější než tableta - nemohu jinak, než hlasovat proti svému odstoupení. To také celou situaci rozhoduje. Co si o tom myslíte?"
Harney znovu sevřel ruce v pěsti, ale než se mohl začít rvát, po čemž znovu velmi zatoužil, zavyly varovné sirény přístrojů, které nahrazovaly strážní službu. Vytí sirén mohlo znamenat jenom jediné, že se tu objevily kovobylky. Kovobylky - nebo něco ještě horšího.
Joel se rozběhl ke stanu se strážními přístroji. Prsty se mu třásly, když vypínal sirény. Značně se mu ulevilo, když zjistil, že poplach vyhlásil pouze encefalograf. Zatoužil lehnout si, nechat všechno být a o nic se zkrátka nestarat. Právě to si však nemohl dovolit. Zrovna sám hlasoval, že nese zodpovědnost za všechny.
Vzpamatoval se a odečítal informace encefalografu. Přístroj registroval vyzařování nějakého vědomí, které se nacházelo v blízkosti tábora. Muselo se jednat o osamocené vědomí, protože příjem byl zcela čistý a označoval v podstatě jenom jediný druh impulzů.
Mohlo se jednat o jedinou kovobylku, ale Joel tomu už příliš nevěřil. Vylezl ze stanu a zvolal do šera: „Nasaďte si vrtulové nosiče a připravte se ke startu! Všechny zbraně aktivovat. Něco se blíží k táboru. Zatím ještě nevím, co by to mohlo být. Bude však lepší, když budeme připraveni na všechny možnosti."
Pohlédl na jejich stíny a viděl,' jak se pohybují. Všichni poslouchali. Blížící se hrozba je znovu spojila. . .
To byla také chvíle, kdy se ozvalo strašlivé zadunění.
Joel věděl, Že měl pravdu, když svým lidem přikázal, aby se připravili na všechny případy. To, co se právě blížilo k jejich táboru, bylo tou nejděsivější příšerou; jakou kdy Galaxie viděla.
Ćervoun!

Joel už necítil žádnou slabost. Spěchal ke stanu a otevřel jednu z malých nádob, aby z ní vytáhl vejcovitou kapsli a schoval ji do kapsy. Pak znovu odečítal údaje z encefalografu. Nebezpečí se přiblížilo. Impulzy cizího mozku byly nyní mnohem zřetelnější.
Bleskurychle vyvinul nový plán. Všechno nyní záleželo na tom, aby červouna odlákali od tábora a zamotali mu hlavu. Pokud by Červoun objevil jejich stany, pak by byla celá expedice ztracena.
Proti takovému červounovi neexistovala žádná účinná obrana. Byl to obr, který se tvarem podobal kovobylkám, ale měřil na délku asi dvacet metrů, měl v průměru tři metry a jeho kulovitá hlava měřila pět metrů. Kromě toho měl Červoun dvě velice dobré oči, které ho rovněž odlišovaly od kovobylek. A nakonec - z tlamy nerozstřikoval kyselinu, nýbrž více či méně silný energetický paprsek.
Červoun byl živým termopaprskometem a Žádná lidmi vymyšlená a zkonstruovaná zbraň ho nedokázala zastavit. Kromě toho se dokázal neuvěřitelně pohybovat. Jeho

skoky ho přenášely na vzdálenost až sto padesáti metrů. Pod hlavou měl vražedná kusadla.
Během uplynulých čtyř měsíců pozorovaly výzkumné lodi
Pozemské flotily červouny už několikrát. Skutečnost, že se fenomén zvaný červoun objevil ve stejné chvíli na různých planetách, fakt, že se v Galaxii vynořil společně s kovobylkami a že se kovobylky nacházely pouze na světech, na kterých byli spozorováni i červouni, výmluvně dokládaly, že mezi oběma biologickými druhy musí existovat nějaká souvislost. Zatím se však nevědělo, o jaký druh souvislosti jde. Všechno byly jen pouhé dohady. Nikdo zatím nevěděl nic přesnějšího.
Joel svolal své lidi a vysvětloval jim, co je Čeká. Naslouchali mu a pozorně ho sledovali. Čtyři vzbouřenci zatím zapomněli na všechnu zlobu. Nikdo z přítomných se nebál. Zatím..., pomyslel si Joel. Skučet začnou, až tu bestii uvidí.
Vysvětloval jim svůj plán. Budou muset opustit tábor a ukrýt se zhruba ve vzdálenosti dvou až čtyř'set metrů. Ta-1 bor se určitě stane prvním červounovým cílem. Pokud se jim ho ovšem nepodaří odlákat.
„Vy si myslíte, že mu-musíme nechat všechno, co tady máme?" zeptal se Nino Lamarre.
„Pokud sem přijde, ano," odpověděl Joel.
„To nejste moc dobrý stratég," posmívala se Barbara. „A nenapadá vás nic, jak bychom se mu mohli ubránit, že?"
„Ne," potvrdil Joel. „Pokud napadá něco vás, pak informujte přímo centrálu galaktické rozvědky. Tam už totiž několik měsíců marné pátrají po metodě, jak se zbavit červouna. Mimochodem..., sám se z tábora vzdálím o něco více. Zatím přebírá velení Joey Peters. Všechny helmové i náramkové vysílačky zapnout. Jasné?"
„Aha... Vy si najdete nějaké mimořádně bezpečné místečko," zvolala Barbara.
„Joel se usmál. „Zcela správně. Bude to deset kilometrů odtud a s chutí budu přihlížet, jak vás červoun trhá na kousky."
Chtěl vydat rozkaz ke startu, když se ozval hrozivý, dunivý zvuk. Země se zachvěla a stany se roztřásly. Červoun skočil podruhé, a tentokrát se zdálo, že dopadl v bezprostřední blízkosti tábora.
„Rychle pryč odtud!" volal na váhající Joel. „Červoun teď minutu nebo dvě počká na další skok. Do té doby musíte být v bezpečí."
Vrtulové nosiče se rozbzučely. Joel se díval ke kopcům. Červoun je už musel zvětřit. O tom nebylo pochyb. Pohyboval se ve směru přímo k nim. V tomto okamžiku byl někde za kopci na severu, ohýbal se a chystal své mohutné tělo k obrovskému skoku. Ještě minutu, možná dvě...
Joel Carso se přepočítal.
Proběhlo to všechno velice rychle. Údolím se prohnal silný závan větru a vyvedl vrtulové nosiče z rovnováhy. Za větrem přišlo hluboké duté bručení, připomínající těžkou bombu, kterou shazují z velké výšky. Joelovi lidé, kteří se už zčásti vznesli, byli zachyceni závanem a měli co dělat, aby se udrželi. Kdosi nahlas vykřikl, ale tento výkřik odumřel v řevu vichřice.

Joel se instinktivně přikrčil. Cítil, jak se mu pod nohama zvedá země a odmršťuje ho stranou. Vzduch se zachvěl a přišel druhý, mnohem silnější závan vichřice. Muži a ženy bezmocně klouzali po hladké molkexové zemi.
Joel křičel rozkazy. Mohl si vykřičet plíce, ale neslyšel ani sám sebe. Vichřice je hnala jako rozhozené stádo ovcí.
Pak zvolna slábla. Joel se několikrát přesvědčil o tom, že mu vrtulový nosič ještě pořád sedí pevně na zádech. Potom
zapnul rotor na nejvyšší obrátky a vznesl se do výsky. Zhruba v patnácti metrech přešel na horizontální let nad krajinou a svítil si ruční svítilnou pod sebe. Světlo zachytilo Barbaru Spencerovou a Nina Lamarru, kteří zápasili s ohnutými osami svých vrtulí.
„Co nejrychleji to opravte!" volal na ně Joel. „A vzneste se za mnou!"
Pátral dál. Našel Peterse, Ridellovou a oba Jorgense -všechny v pořádku, ale všechny zcela bezradné. Joel na ně křičel, co mají dělat.
Potom nasel Harneye Creesera. Na první pohled poznal, že jeho vrtulový nosič je nepoužitelný. Harney s ním musel dopadnout na nějaký balvan. Nyní seděl na molkexu a svítil si na své okolí.
„Ne!" zvolal Joel. „Nesvítit k severu!"
Harney ho slyšel. Krátce vzhlédl, pak paličatě zavrtěl hlavou a svítil si dál.
„Vy šílence!" volal na něj Joel. „Vždyť na sebe upozorňujete!"
Paprsek lampy nezadržitelně putoval dále k severu. Sklouzl po stanech, zachytil mírný svah severního kopce a zamířil vzhůru. Ozval se hlasitý škrábavý zvuk. Kužel světla na chvíli zaváhal a pak stoupal dál. Hladká třpytivá země najednou končila. Za ní přicházelo cosi neforemného, barevného, odporného - hmota, která nekončila, kam jen paprsek světla dosvítil.
„Dejte si pozor, lidi!" zvolal Joel. „Je to velice nepěkný pohled!"
Harney Creeser konečně našel odvahu k rozhodujícímu kroku. Pohnul kuželem světla o pár metrů dopředu a zasáhl jím červouna přímo do tlamy.
„Pryč odtud!" zvolal Joel. „To světlo ho znervózňuje!"
Soustředěně pozoroval příšerný obraz pětimetrové, kulaté hlavy příšery.
„Vyzvedneme Harneye a vezmeme ho s sebou," řekl Jorgensův rozvážný hlas.
„To udělám já," odpověděl Joel. „Jeden Člověk k tomu stačí. Zmizte! Ta bestie brzy skočí."
Jorgens zavrtěl hlavou.
„Dva jsou lepší než jenom jeden," bránil se. „Pojďte..."
Harney spočinul kuželem světla své lampy na hlavě příšery. Několik vteřin se zdálo, Že se vzájemně dívají do očí. Pak pohnul světlem dolů. Harney potácivě vstával. Poškozený vrtulový nosič mu bránil, ale byl ještě natolik při smyslech, aby se jej zbavil.
„Honem!" zvolal Joel. „Jakmile se rozběhne, červoun po něm skočí."
V té chvíli se Harney pohnul,
„Stát!" zvolal Joel. „Stůjte, vy blázne!"
Harney ho neslyšel.

„Musíme za ním!" volal Jorgens. „Řítí se přímo do zkázy."
„Obávám se, že už se k ní dořítil," konstatoval rezignovaně Joel. „Moment... Počkejte tady!"
Náhle se Červoun prohnul do oblouku.
„Teď skočí!" vzdychl si Joel. „Harney mu neuteče. Pryč odtud, Jorgensi!"
Červoun se chystal ke skoku. Joel popadl svítilnu do levé ruky a ruční paprskomet vzal do pravé. Červoun se rozhoupal. Joel přesně zamířil. Ještě tu byla mizivá šance, že odpoutá pozornost příšery od Harneye Creesera.
Zamířil na tlamu bestie a zmáčkl spoušť. Vyšlehl blesk a
zasáhl kulovitou hlavu. Červoun nereagoval. Ani neotevřel tlamu. Joel si všiml, jak se červoun zhoupl a pak vylétl do vzduchu.
Bylo vidět pouze mohutný stín, který vpravo prolétl nocí a na okamžik zatemnil hvězdy.
Potom přišel náraz. Bylo to zadunění jako při dopadu deseti těžkých bomb.
Zároveň zazněl děsivý lidský výkřik,
Zavanul prudký vítr a pak nastalo ticho. Joel se zachvěl. Špatně si to vypočítal. Ozval se už druhý výkřik.
Joel se přepočítal podruhé.
A nejdůležitější část jeho úkolu zůstávala stále ještě nedořešena.
Joel se vznášel nad kopcovitou krajinou. Pokoušel se zhluboka dýchat a nutil se ke klidu. Červoun se podle všeho trochu uklidnil. To bylo dobré. Mělo by být jednodušší odlákat jeho pozornost.
Joel naposledy promýšlel svůj plán. Záleželo na tom, aby příšeru odlákal co možná nejdále od tábora, aby pak už nepomýšlela na návrat.^
Zamířil a vystřelil. Žhavá salva z paprskometu zasáhla červa přesně do tváře. Příšera zachroptěla, rozevřela tlamu a dovolila energii, aby do ní vstoupila. Joel videi, jak její třpytivé oči pročesávají noc. Když se uklidnily, jejich ďábelský pohled se zaměří! na původce energetického paprsku.
Joel sundal prst ze spouště. Vší silou svých svalů se vyhoupl stranou a po hiavě sklouzl za nejbližší kopec. Tam znovu zastavil a vznášel se ve vzduchu.
Za vrcholkem kopce vycházelo malé slunce. Červoun
chtěl další oběť. Prskal kolem sebe energetické paprsky. Joel před ním utekl včas. Tentokrát, myslel si, odhadl červounovu reakci správně. Ovšem jak to bude příště? Sklouzl po svahu a chystal se na stejnou akci jako před chvílí. Bestie ještě pořád dřepěla na stejném místě a čekala na další střelu. Když se Joelův paprskomet ozval znovu, pohnula hlavou a hledala jej. Joel opět unikl o vteřinu dřív, než červoun otevřel tlamu a začal chrlit energii.
Třetí útok Joel podnikl z ještě větší vzdálenosti. A tentokrát už docílil určitého úspěchu. Červoun neodpověděl bleskem, nýbrž za ním skočil.
Joel uhnul a znovu vystřelil. Červoun vyprskl energii a pak opět skočil. Jako by ho tenhle lov vzrušoval, protože dovolil, aby mezi dvěma skoky uplynulo příliš mnoho Času. Vypadalo to, jako by chtěl Joela chytit živého. Téměř ani neopětoval střelbu.

Jakmile se Joel někde ukázal, červoun se ohnul, mohutné tělo se rozhoupalo a bestie skočila.
Joel musel jednat stále opatrněji. Snažil se zůstávat neustále v blízkosti kopců, aby se před každým skokem bestie stačil schovat pro případ, že by střílela dál.
Snažil se odhadnout vzdálenost, která nyní zbývala do tábořiště. Mohlo to být možná patnáct nebo dvacet kilometrů. Dával si pozor, aby se pohyboval v co možná nejpřímější linii a aby červoun co nejčastěji skákal. Za Čas musí kopcovitá krajina skončit a venku na rovině se už nebude mít kam schovat.
Znovu se vynořil a pátral po černém stínu příšery. Našel ji v rozlehlé proláklině, snad dvě stě metrů daleko. Vypálil proti tomu stínu krátkou dávku a hned nato přesel znovu do úkrytu.
Ale tentokrát už červoun neskočil. Zůstal v klidu." Joel se zdržoval při úpatí kopce. Chvíli naslouchal a teprve pak se zvolna vracel nahoru. Vrtulový nosič tiše bzučel. Všude kolem vládlo tísnivé ticho.
Červoun ležel pořád na stejném místě. Joel ho chvíli sledoval, dokud si nebyl jist, že ještě žije. I přes veškerou temnotu si zřetelné všiml trhavých pohybů onoho stínu. Zvláštní myšlenka! Nač by ta příšera mohla zemřít?
Joel znovu vystřelil, a tentokrát držel spoušť déle.
Ale ani teď červoun nezareagoval.
Joel z toho měl zamotanou hlavu. Co se stalo? Proč červoun změnil svou taktiku? Vrátil Se zpátky a vystřelil třetí salvu. Tentokrát se už ani nesnažil ukrýt. Vrátil se sice za kopec, ale hned zase vzlétl vzhůru, když poznal, že se červoun opět ani nepohnul.
Pomaličku, metr za metrem, plul Joel podél jižního svahu kopce dolů do míst, kde bestie ležela téměř bez hnutí. Chtěl se podívat zblízka, co se s ní stalo. Věděl, že se tím vydává do nebezpečné zóny, ale musel.
Zarazil se asi padesát metrů od obrovité hory masa a kostí. Tvrdý, energii absorbující pancíř bestie se téměř nehýbal. Zvíře však dosud žilo, o tom nebylo pochyb.
Proč však nereagovalo?
Pomaličku, jako by si svou věcí dosud nebyl zcela jist, zvedl Joel paprskomet. Neopovažoval se použít svítilnu.
Namířil na hlavu a znovu zmáčkl spoušť. Paprsek prořízl tmu a Joel najednou pochopil, že padl do léčky.
Červoun nyní zareagoval rychleji než předtím. Joel uskočil stranou a zároveň zapnul vrtulový nosič na nejvyšší výkon. Vysoko nad ním se ve tmě objevil malý bílý světelný bod. Zdálo se, jako by padal přímo na něj a přitom vyrostl.
Ve zlomku vteřiny se paprsek proměnil v kouli, v malé slunce, ve všezničující záplavu světla. Syčivě dopadl na zem. Žhavý závan zuřícího vzduchu zasáhl Joela zespoda a odmrštil ho do výšky.
To možná bylo jeho záchranou. Červounův energetický paprsek ho nemohl minout o více než tři nebo čtyři metry. Joe! se nechal ochotně nést tlakovou vlnou, a když síla horkého vzduchu polevila, soustředil se na další let.

Ve výšce se nacházelo bezpečí. Červoun mohl skočit daleko, ale ne vysoko. Joel však věděl, že červoun nyní skočí. Příšera čekala a předstírala, že se nehýbe. Pohnula se teprve ve chvíli, kdy se protivník odvážil do její blízkosti. Léčka sklapla, ale oběť do ní neupadla. Červoun to však nevzdá. Teď bude určitě skákat.
Joel se pokoušel odhadnout vzdálenost. Nacházel se právě asi dvacet metrů nad hlavou příšery a byl asi sedmdesát nebo osmdesát metrů severně od ní. Pokud by červoun nyní skočil, pak by se nacházel přímo v ohnisku jeho skoku. A červoun opravdu skočil!
Joela zasáhla menší tlaková vlna. Otočilo ho to podél jeho osy a zády narazil do pancíře červouna. Hvězdy kolem něj se divoce roztančily. Obrysy kopců se vynořily střídavě zezdola i shora, zprava i zleva. Joelovi se zvedl žaludek. Už nevěděl, kde vlastně je. Každou vteřinu očekával zničující náraz, který ho zabije.
Ale nic takového nepřišlo. Vzduch se zachvěl, když červoun ukončil skok a dopadl zpátky na zem. Vichřice utichla stejně rychle jako přišla. Joel Carso překvapeně zaregistroval, že znovu utekl nejhoršímu.
Tentokrát si už ale rozsvítil, aby se zorientoval. Červoun musel přistát někde na severu. Joel pohnul lampou a svítil ke kopcům.
Svůj cíl našel okamžitě. Červoun dřepěl na vrcholku jednoho z kopců ani ne sto metrů od něj. Už se znovu napřimoval. Byl připraven k dalšímu skoku. Jeho oběť byla opět v dosahu.
Po desetinku vteřiny nebyl Joel schopen se pohnout. Nemohl snad ani dýchat.
A pak mu došlo, proč vlastně na tuto planetu přišel. Vzpomněl si na jediný prostředek, který mu nyní mohl pomocí,. Překonal zděšení, sáhl do kapsy a vyndal vajíčkovitý předmět, který si přinesl z tábora. Pak zmáčkl malý odpalovač a hodil vajíčko proti červounovi.
Vrtulový nosič ho odnášel k jihu. Joel nyní neměl zvlášť naspěch. V kritické chvíli byl najednou dokonale klidný. Jako by těch pár vteřin, které zbývaly k červounovu skoku, nebylo možná jeho posledními. Pokud by jeho plán nevyšel, byl by na každý pád ztracen.
Na úpatí kopce, v místě kam dopadlo vejce, se rozzářilo rudé světlo a rychle rostlo do šířky a do výsky. Zároveň měnilo barvu do žluté a zelené. Ze země vyrůstal obrovitý míč neuvěřitelného horka.
Joel ještě viděl, jak se červoun odrazil. Zastínil si rukama oči a díval se mezi prsty. Červoun jako by vzlétl z ohně. Ale skok byl slabý a nestačil by ani na sedmdesát metrů. Vypadalo to, jako by zvíře v posledním okamžiku změnilo úmysl. Okamžitě po dopadu se obrátilo a co nejrychleji se plazilo k ohnivému míči exploze.
Joel viděl, jak příšera mizí ve světelném kruhu exploze. Vajíčko nebylo ničím jiným než pomalu explodující jadernou bombou. Tato bomba bude vydávat neskutečná energetická množství po celých dalších dvacet hodin.
Celých dvacet hodin se červoim bude koupat v energetické lázni, jakou ještě v životě nezažil.
Joel si oddechl. Nyní odlákal červounovu pozornost. Od této- chvíle neznamenal červoun na příštích dvacet hodin žádné nebezpečí.

Teprve teď Joelovi došlo, že vůbec netuší, co se mezitím stalo s ostatními.
Z přijímače náramkové vysílačky se ozývala směsice zmatených hlasů. Starost o.zbytek svého výsadku z Joela spadla jako těžká tíha. Nerozuměl jednotlivým slovům. Ale znamenalo to, že se jeho lidé spolu baví bez pomoci vysílaček. Našli cestu zpátky k sobě.
Náhle se ze směsice řečí vynořil jediný hlas, mnohem zřetelnější než ostatní.
„Hlavně klid," řekl ten někdo, pravděpodobně Joey Peters.' „Postrádáme tři naše lidi. Velitele, jednoho Jorgense a Harneye Creesera. Musíme přijmout domněnku, že už nejsou naživu."
Joel se zašklebil.
„Slyšela jsem Harneye křičet," ozvala se Barbara Spencerová. „Asi zešílel."
Další hlas dodával: „A Eric zůstal s Carsem. Pravděpodobně chtěli Creeserovi pomoci. A oba tam zůstali..."
„Ale co je to za ohnivou houbu tam na východě?" zeptal se Nino Lamarre.
„A proč ta příšera odskákala na východ?" ozval se měkký ženský hlas.
„Proboha, to já přece nevím!" zvolal Joey. „Teď se vrátí-
mé do tábora. Nebezpečí patrně pominulo. Rozdělíme stráže a budeme hlídat až do rána. Až vyjde slunce, můžeme se tu trochu porozhlédnout. Kromě toho se musíme spojit s CAROL D. Poručík Poppa by tu měl převzít velení, když už s námi kapitán Carso není."
Pak se směsice hlasů dohadovala a o pár vteřin později se ozval ve vysílačce Joeyův hlas: „Tady Joey Peters. Volám kapitána, doktora Creesera a doktora Erica Jorgense. Prosím, ozvěte se!"
Joel věděl, že cestu zpátky do tábora najde nejsnáze, když mu někdo bude dávat naváděcí signály. Zvedl náramkovou vysílačku k ústům a řekl: „Tady jsem, Joey! Joel Carso se hlásí. Dej mi signál, ať najdu cestu k vám!"
Na několik vteřin se rozhostilo ticho a potom se ozval ohlušující, jásavý výkřik.

Potřebovali čtyři hodiny na to, aby ho nadirigovali zpátky do tábora. Mezitím se rozjasnilo a když Joel poprvé po dlouhé době stál na zemi, za kopečky vycházelo slunce.
V noci nikdo nespal. Rozrušení uplynulých hodin a starost o vývoj dění nedaly nikomu spát.
Joel našel docela jiné mužstvo než to, které uplynulého večera opouštěl. Chyběli další dva muži: Eric Jorgens a Harney Creeser. Od přistání na Zannmalonu ztratili tři muže, ale získal si respekt.
Joey Peters mu vyšel v ústrety a téměř vojenským způsobem mu podával hlášení.
„Všichni jsme tady," vysvětloval. „Až na Creesera a Erica Jorgense. Červoun zmizel."
Joel si odepnul vrtulový nosič, opatrně jej položil na zem a pak si sedl.
„Měl by pro mě někdo šálek kávy?" zeptal se.
Barbara Spencerová se okamžitě pohnula.-

„Za dvě minutky!" zvolala ochotně.
Ostatní se zvědavě přibližovali.
„Co víte o Ericovi, kapitáne?" zeptal se Fran Jorgens.
Joel mu to řekl.
„Neposlechl mě," uzavřel své líčení. „Když ode mě odlétal, myslel jsem si, že letí do .bezpečí. Místo toho musel letět za Creeserem. Červoun ho pravděpodobně dostal společně s ním."
Fran zamyšleně přikývl. „Ano, takové věci se někdy stávají," řekl. Vstal a odšoural se pryč.
Ze stanu vyšla Ridellová.
„Možná, že máte hlad. Něco jsem vám uvařila."
Podávala Joelovi čtyřhranný talíř se sušenkami a masem z konzervy. Joel se usmál a talíř si vzal. „Díky. Teď už mám opravdu hlad."
Pomalu začal jíst. Barbara přišla s celým litrem kávy a nalila mu. Poklekla vedle něj na zem.
„To vás znovu postaví na nohy."
Joel usrkl kávu a odpověděl; „Díky, už je mi tu mezi vámi mnohem lip."
„Slyšela jsem Harneye křičet," rychle vysvětlovala Barbara. „Vím, že to byl zbabělec. Vždycky to byl zbabělec. Měl jste od samého začátku pravdu." Naklonila hlavu trochu na stranu a usmála se. „Odpustíte mi?"
„Víte," odpovídal s plnými ústy, „o mrtvých jenom dobře. Harney nebyl nejhorší. A nemyslím si, že to byl jenom zbabělec."
Pak vstal a vykročil ke stanu. „Díky za kafe," řekl.
Když se občerstvil, cítil se už dostatečně silný na to, aby skupině povyprávěl o svém dobrodružství s Červounem. Dával si přitom pozor, aby jeho zpráva vyzněla optimisticky. Vysvětloval: „A teď už bude opravdu záležet jenom na tom, abychom drželi pospolu a nejednali na vlastní pěst. Červouna si včas všimneme a máme dostatek dvacetihodinových bomb, abychom mohli jakéhokoliv dalšího zdržet."
Pak vysvětlil své další plány. Museli najít jeskyni, ve které posádka EXPLORERU 3218 objevila podivný stroj, a také museli získat ze země vzorky molkexové hmoty. Potom nařídil celému táboru několikahodinový odpočinek a rozdělil hodinové stráže. Sám si vzal třetí stráž. Pak dvě hodiny tvrdě spal a když ho Lamarre probudil, byl už opět při síle.
„Všude kolem nás je klid, Joeli," konstatoval Nino.
„To rád slyším," odpověděl Carso a spokojeně přikývl.
Věděl, že Nino má něco na srdci, ale chtěl, aby mu to řekl sám. Šel tudíž dál, Nino ho následoval.
„Myslíte si, že v těchto končinách žije víc těch prokletých potvor?"
Joel váhal.
„Věda o červounech a kovobylkách je ještě příliš mladá, doktore," odpověděl. „Nemohu tady vyslovovat žádné předčasné prognózy."
„Aha," řekl Nino a odmlčel se.
Joel se otočil a podal Ninovi ruku. Nino ji stiskl. Oba

rychle pochopili, že se jejich vzájemné vztahy změnily k lepšímu.
Joelova stráž proběhla bez dalších mimořádných událostí. Joel si dal načas a povyprávěl poručíku Poppovi na CA-ROL D. zevrubně o událostech, kterých byl nejenom svědkem, nýbrž svým způsobem také tvůrcem. Pak se nechal vystřídat a vrátil se do stanu, natáhl se a pokoušel se znovu usnout. Dvě hodiny, které se prospal předtím, už dávno neznamenaly tolik, aby vymazaly stopy noční námahy. Joel se cítil jako zbitý a chtěl se ještě trochu prospat.
Jenže jakýsi zvláštní druh neklidu mu už další spánek nedopřál. Pořád musel přemýšlet o situaci, do které se celá expedice rovnou po hlavě dostala. Připadalo mu to jako by pozoroval obraz, na kterém malíř namaloval něco špatně. Nedokázal však tuto chybu objevit. Pokoušel se utěšovat myšlenkou, že odpoledne skutečně najdou tu jeskyni a že se jim možná podaří získat vzorky molkexu.
V podstatě měl Harney Creeser svým způsobem pravdu. Nic je nenutilo setrvávat na Zannmalonu déle. Potřebovali pouze trošku štěstí. Místo, kde by byla molkexová vrstva dostatečně tenká, aby se dala strhnout mechanickými silami. A pak nějakou stopu, která by jim alespoň naznačila kde je jeskyně a mohli najít její vstup.
Bylo by to trochu moc Štěstí najednou, pomyslel si. Musel přemýšlet o zmizelých kovobylkách. Už tu neměly co žrát. Kam se stáhly a co dělaly?
Odporovalo veškeré biologické logice, aby nějaký živočišný druh naplnil svůj smysl existence tím, že by vyžral celou planetu a pak ji pokryl tenkou průhlednou vrstvou z podivného materiálu. Někde přece musel spočívat nějaký smysl takovéto činnosti.
Joela napadlo, že se Zannmalon v těchto dnech možná nachází v nějakém přechodném stádiu. Jenže v přechodu k Čemu? To byla kardinální otázka.
Červoun, který se na západě koupal v energii, nepůsobil dojmem, jako by na planetě zůstal omylem. Pochopitelně, Že bylo těžké posuzovat způsob chování a smysl existence červounů. Ale podle Joela byla ta bestie mladá a plná aktivity.
Byla tohle odpověď? Po kovobylkách že by přišli červouni? A že by Červouni byli nějakým způsobem znovu zodpovědni za to, že se objevují kovobylky?
Ne, kruh se ještě stále neuzavírají. Pro novou invazi kovobylek už na Zannmalonu nebylo místo. Nenašly by tu přece žádnou potravu.
Joel pomalu usínal. Usínal v přesvědčení, že ho čekají další neskutečné nepříjemnosti.
Po poledni Joel Carso se svými druhy znovu vyrazil. V táboře zůstal jenom Joey Peters. Mel úkol hlásit, pokud by se přibližoval další Červoun, a pak se měl co nejrychleji odebrat do bezpečí. Joel mel s sebou tři dvacetihodinové bomby a doufal, že by v případě setkání s červounem mohl znovu odvrátit jeho pozornost jako minulý den.
Na západě i nadále stoupal do výsky světelný sloup a oznamoval, že řízená exploze dosud trvá. Joel odhadoval, že uplyne ještě deset nebo dvanáct hodin, dokud bomba úplné nevyhoří.

Letěli nad měkkými hřebeny kopečků. Země vypadala všude stejně: byla mrtvá, černohnědá, pokrytá tenkou třpytivou vrstvou molkexu.
Barbara Spencerová letěla v Joelově blízkosti.
„Ptám se," začala, „co se asi tak stalo se všemi těmi rostlinami, které tu dříve existovaly. Jistěže je kovobylky sežraly, ale teď už tu ty kovobylky nejsou. Možná se rozplynuly a vytvořily tuhle lesklou vrstvu. Přemýšlel jste někdy, jakou spoustu chemické energie musel obsahovat rostlinný svět téhle planety?"
Joel zavrtěl hlavou.
„Myslím si," pokačovala Barbara, „že veškerá tato energie musí být nyní soustředěna v molkexové vrstvě. V každém čtverečním centimetru jí bude velká spousta."
Ridellová zaslechla část léto hypotézy a připlula k Joelovi z druhé strany.
„Už jsem o tom také přemýšlela, Barbaro," vysvětlovala. „Ale vysoký obsah energie nemusí nutně znamenat, že molkexová hmota není stabilní."
„Jako bioložka možná nechápu všechno co se týká vnitřní výstavby hmoty," řekla Barbara. „Vím jenom, že útvary s malým obsahem energie bývají těmi nejstabilnějšími."
„Ano," souhlasila Jaycie. „Jenom se přitom nesmí zapomínat, že se u molkexu nejedná o takovou hmotu v pravém slova smyslu. Krystalická struktura, nebo co to může být, nám je zcela cizí. Vazby mezi jednotlivými molekulami musejí být tisíckrát silnější než u jakýchkoli nám známých hmot. Nedokážeme je vylomit, prolomit, nedokážeme vzít vzorek. Podle mého názoru se jedná o zcela novou třídu hmoty. O hmotu, která vznikla absorbcí mohutných energetických množství... Možná, že molkex absorboval tolik energie, až se z normální hmoty vytvořila... hyperhmota. A taje potom stabilní!"
Joel tázavě pohlédl na Barbaru.
„Vypadá to na rozumnou pracovní hypotézu/' přiznala Barbara. „A pokud tomu tak skutečně je, pak jsme na stopě celému tajemství."
Joel znal dostatečně základy přírodních véd, aby alespoň zhruba porozuměl, co měly tyto dvě ženy na mysli. Pokud Jaycie vyslovila správnou domněnku, pak byl molkex zcela novým druhem hmoty, která se od normálních látek lišila tím, že obsahovala podstatně vyšší energetickou kapacitu, než bylo obvyklé. Sebemenší kousíček této hyperhmoty, který by se opět proměnil v normální hmotu, by přitom uvolnil neuvěřitelné množství energie.
Přistihl sám sebe při nápadu, že cizí bytosti - neznámé bytosti, které využívají kovobylky a červouny - je využívají proto, aby vypěstovaly molkex, stejně jako farmáři na Zemi pěstují obilí nebo třeba tabák. Pak ovšem tuto myšlenku znovu zavrhl, protože mu připadala dokonale absurdní
Jaycie á Barbara se mezitím pustily do další diskuse, té už však Joel příliš nerozuměl. Přibrzdil zrovna ve chvíli, kdy Nino zvolal: „Podívejte se támhle na tu díru dole! Vypadá to jako vstup do hornické šachty!"
Joelova první myšlenka zněla: Našli jsme tu jeskyni!

Ale rychle se zase vzpamatoval. Díra, kterou objevil Nino, ležela v údolí mezi dvěma kopci, zatímco vstup do původní jeskyně musel být někde ve svahu. Kromě toho byl vstup do jeskyně původně zhruba vodorovný, zatímco tato díra vedla kolmo do hlubiny.
Joel rozhodl, že ji musejí prozkoumat. Začali klesat a nejdříve si prohlédli okraje otvoru. Díra byla v podstatě kruhovitá, ovšem nepravidelná a s hrubými okraji. V průměru měla třináct až Čtrnáct metrů.
Joel posvítil dolů a pak bylo vidět, že otvor sahá do hloubky zhruba asi třiceti metrů. Molkexova vrstva pokrývala i stěny šachty. Joel byl přesvědčen, Že tato podivná šachta byla vytvořena teprve poté, kdy už mužstvo z EXPLORE-RU odletělo z planety.
„Tuší někdo z vás, co by to mohlo znamenat?" zeptal se ostatních.
Všichni kroutili hlavami.
„Pak tedy někdo bude muset slézt dolů," rozhodl Joel. „Nejlepší bude, když půjdu sám. Nino, vy tu mezitím převezmete velení!"
Joel zakroužil nad otvorem a vplul do něj. Několik vteřin prohlížel ve světle lampy temnotu propasti, a potom pomalu klesal.
Byl zklamán. Tento otvor nebyl ničím zvláštní. Stěny byly poměrně hladké a molkexova hmota je pokrývala dokonale. Země pod potahem byla rezavě hnědá a bez života. Docela obyčejná díra. Možná, že nevznikla vinou kovobylek, nýbrž z nějakého jiného, nezajímavého důvodu.
Joel dosedl na jejím dně. Vypnul vrtulový nosič, přejížděl po stěnách svítilnou a rozhlížel se. Přestože byl přesvědčen, že tam nic nenajde, prozkoumal stěny a dno díry. Dával si na Čas. Neměl důvod spěchat.
Najednou si všiml podivně tvarovaného kousku kamene, který vyčníval ze dna. Kámen měl tvar nepravidelné pyramidy a na vrcholu byl stejně rezavě hnědý jako stěny díry. Základnu pyramidy vsak tvořila původní, šedivá skála.
Joel se na ni zahleděl a pak začal přemýšlet. Hrot pyramidy obsahoval něco jako železnou rudu. Základna byla obyčejnou skálou. Rezavě hnědá barva mohla prozrazovat kysličníky železa. Intenzita této barvy mohla znamenat, že se jedná o poměrně bohatou rudu.
O rudu, která tu kdysi existovala! Ale kam zmizela?
Joel si v duchu přál, aby tu s sebou mohl mít Harneye Creesera. Creeser byl geolog. Potřeboval by jenom pár minut na to, aby získal alespoň přibližnou představu. Joel nedokázal žádný takový závěr vyslovit.
Rozhlížel se dále a zjišťoval, že všude kolem vidí další zbytky rudy. Soustředil se na stěny. Zdálo se, jako by tu někdo velice rychle vytěžil železnou rudu a potom po sobě zanechal tu díru.
Joel nastartoval a zamyšleně se vznesl vzhůru. Vzpomínal si na věci, které se o kovobylkách naučil. Kovobylky byly všežravci. Žraly i kamení — lákala je energie všech existujících hmot.
Vzlétl nahoru a přistál u skupinky svých lidí. V rychlosti jim vysvětlil, co objevil. Potom Jaycie přikývla a řekla: „Pokud ko-vobylky vyžraly veškerou rudu a nechaly

okolní kámen být, pak to znamená, že pro ně železo či kysličníky železa představují zvláštní druh potravy, takříkajíc jakousi delikatesu."
„To je odvážný závěr," poznamenal Pitter.
Jaycie pokrčila rameny. „Sbírají energii. Myslím, že molkex obsahuje mnohem více energie, než si kdokoli z nás dovede představit. Musí tudíž existovat i proces, který hyperhmotu molkexové vrstvy mění zpět na normální hmotu, že? Přitom se pak logicky uvolní veškerá energie, kterou do sebe molkex přijal."
Joel přikývl.
„Takže podle této domněnky," uzavřela Jaycie svůj výklad, „stojíme v podstatě na jakési atomové bombě o velikosti celé planety."
Letěli dále k severu. Z tábora se ohlásil Joey Peters, že všude je klid a že na západě pořád ještě exploduje dvacetihodinová bomba.
Měli klid na práci, nicméně Joel už začínal intuitivně tušit, že všechno kolem nezůstane tak klidné, jak by si představovali, navždy.
Hledali jeskyni. Na obzoru objevili místo, které vypadalo tmavší než okolní prostranství. Vystoupal do výšky šesti set metrů a viděl, že temná skvrna je dokola obklopena světlou zemí. Vypadalo to jako Špinavá skvrnka na bíle prostřeném stole a pro Joela byla natolik zajímavá, že ho opravňovala k dalšímu letu k severu.
Klesl ke svým lidem. Jeho zpráva probudila jen mírný zájem. Všichni už měli zdejšího vedra plné zuby. Jenom Ridellová projevila nějaké nadšení.
„Třeba najdeme další šachtu," uvažovala. „Je docela dobře možné, že kovobylky objevily nějaké další delikatesy. Možná, že se dopracujeme k další zajímavé hypotéze ohledně metabolismu kovobylek."
Joel na ni zkoumavě pohlédl. Plula těsně vedle něj. Oči se jí třpytily. Rád by jí řekl něco milého,
„Máte pravdu," řekl však jenom.
Pak se znovu pohnuli. Skupina ho zvolna následovala. Jenom Jaycie zůstala těsně po jeho boku.
„Možná, že mají rády radioaktivní hmotu...," začala a potom vykládala jednu domněnku za druhou. Joel ji nechal. Měla příjemný hlas.
Zanedlouho se snášeli nad temné místo. Ukázalo se, že se
jedná o kulatou prohlubeň o průměru zhruba jednoho sta metrů. Prohloubenina připomínala kotel.
Joel si však všiml ještě něčeho jiného. Zpozoroval, že okolí kotle prokazuje několik míst, která se neleskla jako všechno kolem. Jedno takové místo bylo přímo pod ním a když se snesl níže, nové zjištění ho vyděsilo.
V okolí kotle byla molkexová vrstva na stovkách míst potrhaná jako by ji tam někdo Škubal, a v těchto místech se objevovala holá země.
Joel po krátkém zaváhám pochopil, že se jedná o velice významný objev. Znamenalo to, že bude možné získat vzorky molkexu. Na okrajích potrhaných míst bude zřejmé jednodušší odlámat kousky hmoty.

Ale bylo tu ještě něco dalšího. Kotel v blízkosti potrhané molkexové vrstvy byl prostě podezřelý. Joel si byl jist, Že se v té díře před nimi ukrývá něco tajemného. Musel to říct svým druhům.
„Pokud byste se zeptal na můj názor," odpověděla mu na to Jaycie, „pak byla molkexová hmota v této části planety ještě poměrně nedávno tekutá a jednoduše stekla do támhleté díry před námi."
Joel se zarazil.
„Jak jste na to přišla?"
„Tam vepředu je těch děr mnohem víc. Země se přitom lehce naklání. Molkexové vrstvy jsou vpředu u díry silnější. Vypadají jako ztuhlé kapky."
Bylo vzrušující zjišťovat, že možná narazili na stopu tekutého molkexu. Joel spěchal, aby se přesvědčil o Jayciině tvrzení. Teprve na poslední chvíli "si vzpomněl, že se nejedná pouze o vzrušující akci, nýbrž také o velice nebezpečnou akci. Požádal Jaycii, aby mu ukázala, co našla.
Dívka letěla před ním. Přistáli asi osmdesát metrů od Čekající skupinky ostatních. Jaycie už nemusela nic říkat. Joel sám viděl, co měla na mysli. A že její popis sedí. Molkexové skvrnky vypadaly jako kapky vody na okraji mastné mísy. Než mohly do této mísy stéci, z nějakého neznámého důvodu ztuhly.
Joel se sklonil a ohmatával hmotu. Byla stejně tvrdá a pevná jako všude jinde. Nic nenaznačovalo, co molkex roztavilo a proč znovu ztuhl. Jenom jedno bylo jasné: veškerý molkex, který tu byl dříve, stekl do této mísy, do tohoto kotle. Muselo jej tam být hodně.
Znovu se napřímil.
„Tohle se mi nechce líbit, Jaycie," řekl.
Dívka neodpovídala. Joel cítil, jak v něm stoupá varující pocit. Něco se ho pokoušelo upozornit na nebezpečí, které přicházelo odněkud z tohoto kotle, jehož obsah nebylo vidět. Rozhodl se, že odletí nad něj, aby se podíval. Najednou se země zachvěla a z jámy se ozval zvuk, který připomínal sténání.
„Zpátky!" zvolal.
Jaycie okamžitě pochopila. Rychleji než on aktivovala vrtulový nosič a vystoupala vzhůru. Joel viděl, že se uprostřed kotle cosi vytváří. Připomínalo to rostoucí homoli cukru, ale její třpyt mu prozrazoval, že je celá potažená molkexem.
Nevěděl co to může znamenat, ale tušil, že je to ohrožuje. Vykřikl, aby všichni vzlétli nahoru do bezpečné výšky. Poslechli ho bez odmlouvání.
Homole stále rostla. Její špice už dávno přerostla okraj kotle. A pak...
Homole dunivě praskla.
Kolem Joela svistěly objekty o velikosti lidské pěsti. Musel si chránit hlavu. Když to nakonec přestalo a Joel znovu otevřel oči, vyděsil se - z homole vystrčila hlavu nejodpornější bytost vesmíru!
Stali se svědky zrození červouna!
Vypadalo to děsivě. Červoun se soukal z molkexového sevření ven, mžoural kolem sebe a jeho pancíř přitom vydával nepříjemné škrábavé zvuky.
„Pryč odtud!" zvolal Joel.

Všichni ho poslechli.
Všichni?
Až na jednoho! Joel najednou viděl padat jakýsi stín.
„Zpátky!" křičel když zjistil, že se jedná o Prana Jorgense: „Zpátky, vy blázne!"
Ale Fran ho neposlechl. S nekonečnou odvahou a rozhodností se řítil přímo proti červounově hlavě. Mladá příšera nebyla zdaleka připravena na útok, který by mohl přijít hned po jejím zrození, proto jen unaveně otevřela tlamu. . .
... a Fran Jorgens do ní vlétl.
„Ne!" zvolal Joel, ale už bylo pozdě. Červoun zavřel tlamu a spolkl Fráňa. Joel pochopil, že to Fran udělal záměrně. Chtěl pomstít smrt svého bratra a věděl, že to nepůjde jinak než zevnitř. Určitě měl u sebe bombu, kterou chtěl sebevražedně odpálit v útrobách příšery, protože pres pancíř zvenčí neměl nikdo šanci.
„Ne...," hlesl Joel, ale pak už přišel záblesk a temná exploze, následovaná silnou tlakovou vlnou, která se jich znovu zmocnila a odmrštila je daleko od kotle. . .
Mlčky se vraceli na místo činu. Exploze byla nastavena na krátkou dobu hoření, takže nebezpečné záření rychle vyprchalo.
Všude kolem kotle se povalovaly utržené kousky molkexu. Kotel samotný se prohloubil. Homole už neexistovala. Joel pátral po zbytcích červounova těla, ale žádné nenacházel.
Posbírali tolik molkexových kousků, kolik jen unesli. Slunce už nestálo nad obzorem. Joel se chtěl vrátit do tábora dřív než zhasne první exploze, aby se první červoun nedostal zpět na jejich stopu.
Nino Lamarre utrpěl při explozi zlomeninu pravé paže a rozbil se mu nosič, takže ho Joel s Pitterem transportovali mezi sebou. Tím se velmi výrazně zdrželi, ale přesto dorazili do tábora ještě před západem slunce.
Joel nestrpěl žádné zdržování. Všichni museli přiložit ruku k dílu a odnosit vzorky do malých přenosných raket, které je pak měly transponovat na palubu CAROL D.
Joel se přitom spojil s poručíkem Poppou, který ho okamžitě informoval o novém objevu vědců na palubě lodi: „Nad Zannmalomen se rozprostírá slabé elektrizující pole ve směru k centrální hvězdě. Vypadá to, jako by ve slunci seděl někdo s pozitivně nabitou kovovou deskou a druhý jako by se pohyboval kolem Zannmalonu s negativně nabitou deskou."
Joela něco napadlo.
„Zannmalon je tedy negativním pólem, říkáš?"
„Ano, zcela jednoznačně."
„Aha, dobře. Ted' si na palubu přitáhni vzorky."
„Rozkaz."
„Díky. Konec."
Joel uvažoval. Zachytili slabé myšlenkové impulzy. Kdosi tvrdil, že je vydává molkex. Teď zjistili, že molkex absorbuje energii, včetně energie z vesmíru... Tyhle věci dokázaly člověku nahnat strach. Molkexová vrstva byla hyperhmotou,, která dokáže sevřít a prakticky zajmout celou planetu. Co přijde ještě dále?

Prožili klidnou noc. Bomba na západě zhasla, ale červoun očividně ztratil jejich stopu, protože se pohyboval směrem od tábora. Vypadalo to, že expedice konečně prožije první klidný den na planetě. <•

Zcela-nečekaně se vsak ozval Gino Poppa z paluby CA-ROL D,: „K Zannmalonu se blíží dva neidentifikovatelné létající objekty. Pravděpodobně půjde o vesmírné lodě. Vnější tvar vypadá velmi nepravidelně. Neodpovídají na identifikační signály. Přecházím na plán F. Konec."

Joel svolal své druhy a sdělil jim, co právě vyslechl. Potom přikázal Ninu Lamarrovi a Joeyi Petersovj, aby se připravili na odlet.

„Tady dole to může být ještě pěkně horké. Netušíme, co mají cizinci v úmyslu. Raněného Nina tady nepotřebujeme. Joey poletí s ním, protože někdo musí řídit člun. Pokud by se nám zbývajícím tady na planetě mělo něco přihodit, chci odeslat alespoň někoho, kdo by mohl vyprávět o událostech na Zannmalonu."

Nino a Joey neochotně poslechli. Pak se rozloučili, nastartovali vrtulové nosiče a zmizeli mezi kopečky. O pár minut později odstartoval člun. Na planetě zůstali čtyři lidé: Pitter, Joey, Barbara a Joel.

Připravili se na opuštění tábora. Vyzbrojili se a vzlétli. Když vystoupali podél jižního svahu, spatřili na opačné straně oba neforemné cizí objekty, které se vznášely ve vzdálenosti několika kilometrů těsně nad povrchem planety a na něco zřejmě čekaly.

Pod vrcholkem kopce se členové expedice odvážlivců zastavili. Joel přikázal, aby zůstali v úkrytu, a sám se vyplazil až nahoru. Ještě nikdy v Životě neviděl tak asymetrické objekty. Kdyby mu Gino Poppa nepotvrdil, že tylo předměty opravdu přiletěly z vesmíru, nemohl by tomu nikdy uvěřit.

Musely to být kosmické lodě!

Právě se otočil aby svým lidem popsal, že vidí dvě podivné obří hroudy bez oken a vstupů, když se od cizích lodí ozvaly mlaskavé zvuky a ze země pod nimi se začala zvedat třpytivá mlha. Joel okamžitě věděl, že to musí být molkex.

Vrstva se uvolňovala, mlha se roztočila a utvořila třímetrovou kouli, která si to pak namířila do náhle vzniklého zívajícího otvoru v jedné z neforemných lodí. O pár vteřin později zmizela třpytivá koule uvnitř, ale otvor v lodi se ne-uzavíral.

Proces se pak znovu a znovu opakoval.

I druhá loď sbírala molkex.

Najednou se od východu ozvalo hrozivé dunění. Lodě na ně nijak nereagovaly, přestože se blížilo. Dál nabíraly molkexové koule...

Dunění sílilo. Potom se na obzoru objevily černé body, které se rychle zvětšovaly. Joel i bez dalekohledu viděl, že se jedná o celou hordu červounů.- Strnul úděsem. Těch červounů tam muselo být nejméně tucet! Takové armádě by se určitě neubránili! Potom ho však napadlo, Že cílem červounů mohou být ty lodě.

Pitter se připlazil až k němu a navrhoval aby se vypařili, ale Joel nechtěl. Musel sledovat, co se stane.

Joel měl pravdu. Červouni, kteří byli vepředu, už vskakovali do černých otvorů lodí. Jeden za druhým v nich mizeli a ve srovnání s rozměry lodí byli i obří Červouni maličcí jako mravenci...

Potom se pohnula země.

Zachvěla se tak mocně, až to Joela, ležícího na vyvýšenině, z jeho pozorovatelny shodilo. Uslyšel ženský křik. Rychle vstal a jenom sledoval, jak se molkexová vrstva z kopce stahuje a roluje do mlžného oparu. Odehrávalo se to s neuvěřitelnou rychlostí. Joel vyskočil a aktivoval vrtulový nosič. Stačil ještě křiknout na ostatní, aby okamžitě udělali totéž.

Barbara ho následovala jako první. Ta už byla mimo nebezpečí. Ale Pitterovi se nic nedařilo. Ne a ne nahodit nosič. Stahující se molkexová vrstva se k němu blížila. Připomínalo to koberec, který roluje neviditelná ruka. Celý tento jev byl doprovázen mlaskavými zvuky.

Jaycie Rydellová se už nacházela dva metry nad povrchem, když si všimla Pitterových potíží a snesla se k němu.

„Ne!" zvolal Joel.

Ale to už bylo pozdě.

Jaycie nešťastného Pittera objala, a potom je oba zaplavila vlna rolujícího se molkexu... Další dva členové Joelovy posádky byli najednou pryč.

Joel zaklel. Barbara to sledovala vytřeštěnýma očima.

Zůstali sami dva.

Vznášeli se ve vzduchu, dokud všechen molkex z planety nezmizel. Neforemné lodě si jich vůbec nevšímaly. Teprve potom klesli dolů. Barbara usedla a objala si kolena. Nepromluvili spolu ani slovo.

Teprve po drahné době žena poznamenala: „Vůbec bych od ní něco takového nečekala."

„Statečná dívka..."

Náhle Joel zbystřil. Mlaskavé zvuky utichly. Sklizeň molkexu skončila...

Joel zvedl hlavu a spatřil už jenom mizející cizí lodě. Náhle zrychlily a byly vysoko nahoře na nebi, aby vmžiku zmizely z dohledu.

Potom přišla zvuková exploze.

Byla nepopsatelná. Jako by celá planeta náhle zanikala pod palbou stovek vybuchujících bomb. Joel při tom málem omdlel. Tiskl si dlaně k uším, ale nebylo mu to nic platné. Zvuky pronikaly čelem, nosem, lebkou...

Křičel, ale svůj vlastní křik neslyšel. Jen s námahou klesl na kolena a spatřil Barbaru, která se jako sílená točila v kruhu. Joel pochopil, že jestli to takhle půjde ještě pár vteřin, určitě buď zemřou, nebo jim z toho přeskočí.

Mechanicky nastartoval vrtulový nosič a letěl k jihu. Najednou jako by zvuky slábly. Otočil se a viděl Barbaru, která ho následovala.

Počkal na ni a letěli spolu. Najednou to vsak zase vypadalo, jako by je ten vražedný zvuk doháněl, dokonce jako by sílil!

V okamžiku nejvyššího stupně zoufalství pod sebou spatřili černou díru ve skalním svahu.

Jeskyně!
Jeskyně, ve které posádka EXPLORERU 3218 objevila prvního červouna!
A ten zvuk jako by se šířil odtud!
Z jeskyně!
Uvnitř přece stál ten neznámý stroj! Stroj, který vydával vražedné zvuky, které měly zabít každého, kdo by sledoval sklizeň molkexu?!
To byly úvahy, které se Joelovi honily hlavou.
Snesl se níž k jeskyni. Z posledních sil překonal všechnu bolest, vytasil paprskomet, namířil do ústí chodby a zmáčkl spoušť.
Jeskynní chodbu na okamžik ozářilo světlo - a pak najednou, v mžiku, vražedné zvuky utichly.
Na Joela Carsa už toho bylo příliš. Visel ve vzduchu, vznášel se ve vrtulovém nosiči... A ztratil vědomí.

Když nad sebou spatřil Barbafinu tvář, byl pořád ještě hluchý. Viděl, že se jí pohybují ústa, ale slova neslyšel. Unaveně zvedl pravačku, přiložil ji k uchu a zavrtěl jí. Barbara pochopila. Přikývla a usmála se.
Joel se rozhlédl. Viděl, že je ve své vlastní kajutě. V kajutě na palubě lodi CAROL D.
Byli v bezpečí!
Letěli domů...
O den později se mu sluch pomalu vracel a ještě téhož dne vstoupil do pracovny svého nadřízeného a hlásil příchod.
„Kapitán Corso, pane! Úkol je splněn. Šest mužů expedice padlo, jeden je raněný, tři přežili bez úhony."
Bělovlasý muž za psacím stolem přívětivě přikývl.
„Posaďte se, Corso," vyzval Joela a rovnou pokračoval: „Mám tady písemná hlášení od doktorky Spencerové a poručíka Poppy. Hlášení dorazila pět hodin před vámi a proto mohla být patřičně analyzována. Proto už nyní víme, že kovobylky, molkex a červouni jsou jen různými existenčními formami jediného životního procesu. Jsou to stručně řečeno různé stupně metamorfózního vývoje. Věříme také, že tu mají prsty ve hře cizí inteligentní bytosti, a že jak kovobyíky tak červouni slouží jinému než čistě biologickému účelu.
Je vaší zásluhou, kapitáne Corso, že jsme pokročili, přestože jste při plnění úkolů neměl dvakrát velké štěstí. Velení vám vyslovuje uznání."
„Díky... Díky, pane," vykoktal Joel a vstal. „Sestavím hlášení co možná nejdříve. Zároveň žádám o svolení, abych směl odeslat hlášení také do psychoanalytického oddělení, pane."
Bělovlasý muž zvedl hlavu.
„Tam? A o čem, Corso?"
Joelovy oči se zaleskly.
„O nejpaličatější, nejnamyšlenější, nejnafoukanější, nejhloupější, nejstatečnější a nejlepší skupině civilistů, které kdy velel důstojník, pane!"

Kurt Mahr ZRCADLO HRŮZY
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM
Edice Perry Rhodan, sv. 160
Z německého originálu Der Spiegel děs Grauens, vydaného nakladatelstvím Verlagstmion Erich Pabel-Arthur Moewig KG
v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.
Vydal jako svou tisící třístou sedmdesátou pátou publikaci
IŽ, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha l, roku 199S.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Výtvarný redaktor Jan Pf ibík. Vytiskl Mír, a. s.. Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.